

Празнуването започва сутринта, като най-съществените обредни моменти се озвучават от зурнаджийска музика. Зурните свирят, когато се канят и довеждат гостите. Музиката им звучи по време на самото обрязване – около джамията и дома. Докато обрязаното момче лежи на специално приготвено легло и близките му носят подаръци, зурнаджиите свирят на празничната трапеза. Често груповото празнуване не съвпада с акта на самото обрязване. Празникът се организира дни или месеци по-късно, като се нарича *сюнет-банкет* или *сюнет-сватба* и включва шествия и зрелищни състезателни игри. Обичайна практика е да се организира *алай* със зурнаджии по решение на джамийското настоятелство, махалата или селото. При него се обединяват празничните шествия след обрязването на няколко момчета. Облечени в празнични дрехи, качени на украсени коне, децата, които ще бъдат обрязани, са герои на една процесия, предвождана от ходжата и зурнаджиите и включваща много роднини и гости. Шествието обикаля селището или махалата, след което се установява на площада или на специално място, където се провеждат празничните борби (*гюреши*) и надбягвания (*кушии*), също съпроводени със зурнаджийска музика. Има информация за празнуване през последните години като *сюнет събор*, който обединява празниците по обрязването на 150-200 момчета, с участие на политически лидери и борби на гоцеделчевския градски стадион [Р., с. 4-6].

В обредното и празнично структуриране и протичане на *сюнета* съществена роля играят музикантите зурнаджии и изпълняваната от тях музика. “Сюнетите тънката музика не може да свири” – казват зурнаджиите, като уточняват, че тяхната музика е предпочитана и днес, въпреки инвазията на инструменталните формации с модерни инструменти. “Тънката музика”, която според информатора се изпълнява от оркестри, включващи кларинет, синтезатор, китари и ударни, по-рядко звучи на *сюнет* и то не по време на обредните шествия и игри, а само на вечерното празнуване [М.М., с. 42].

Интервюираните гоцеделчевски музиканти единодушно сочат, че празнуването на *сюнетите* е най-богато, продължително и многолюдно при българите мюсюлмани (*помаци*). “Помашките сюнети когато свирехме – по цяла седмица. Всеки ден отделен ритуал... За сюнета цяла седмица поканват – ние тука имаме 72 помашки села. И поканват се всичките села от околията [М.М., с. 14-15].

Зурнаджийската музика рамкира празнуването на *сюнета* – с нея се канят гостите от другите села. “Ние отиваме по селата да ги каниме. И пеша вървиме от едно село до друго. От къща на къща ги каниме” [А.С., с. 14-15]. Гоцеделчевските зурнаджии си спомнят, че през 60-те и 70-те години на XX век, когато в града е имало по около двадесет зурнаджии и тъпанджии, са били достатъчни два дни, за да обиколят всички *помашки села* от района. “Ама ние се делиме. Аз зимам този и двамата – зурнаджия и тъпанджия в едно село. Други двама – в друго. Има с нас човек, раздава покани” [А.С., с. 15]. Каненето на гостите за *сюнет* “от петък до петък” започва в четвъртък или петък. Според информаторите няма специална обредна музика за канене: “Ние си свириме каквото си знаем вече, каквото си знаем от нас” [М.М., с. 15]. Наши теренни наблюдения показват, че музиката, изпълнявана когато се водят гости на *помашки сюнет* е инструментална *китка* от традиционни за Родопите български песенни мелодии и популярни съвременни етнопоп хитове.

След поканването зурнаджиите се връщат при домакина на празника (*сватбар*, *дюлсайбия*). В събота те посрещат и водят гостите с музика. Гостите пристигат с *байряк*, на който са закачени пари. Според информатор от Туховища, в традицията